

VYSNĚNÝ DOMOV SE PROMĚNÍ V NOČNÍ MŮRU

ANATÉMA

NICK ROBERTS

ANATÉMA

Copyright © 2022 Nick Roberts

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Denisa Streublová, 2025

Cover © Martin Stehlík, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5477-9 (pdf)

ANATÉMA

NICK ROBERTS

přeložila Denisa Streublová

FOBOS

OBSAH

PROLOG		9
KAPITOLA 1	Nový začátek	17
KAPITOLA 2	Minulost	27
KAPITOLA 3	Večere a setkání	33
KAPITOLA 4	Sousedka	43
KAPITOLA 5	Sobota	57
KAPITOLA 6	Dveře	73
KAPITOLA 7	Volání o pomoc	81
KAPITOLA 8	Bouřková mračna	89
KAPITOLA 9	Do temnoty	97
KAPITOLA 10	Informace	121
KAPITOLA 11	Hluboké jizvy	133
KAPITOLA 12	16:00 – Bryan	141
KAPITOLA 13	16:00 – Ellie	153
KAPITOLA 14	16:00 – Derrick a Barb	169
KAPITOLA 15	Stmívání	175
KAPITOLA 16	Liják	189
KAPITOLA 17	Démon	201
KAPITOLA 18	Vodní příkop	211
KAPITOLA 19	Záplava	221
EPILOG		237

Pro Keagana

ANATÉMA – v židovství a v katolické církvi klatba,
prokletí spojené s exkomunikací: Anatéma!
V platnosti větné Budiž proklet! (exkomunikační
formule)

Petráčková, Věra – Kraus, Jiří a kolektiv.
Akademický slovník cizích slov.
Praha: Academia, 2001.

PROLOG

POULIČNÍ LAMPY SICE ZAHÁNĚLY temnotu, seč mohly, ale nebylo jich dost, aby osvětlily celou čtvrť. Řadové domy uspořádané do malých bloků tvořily kruh, který ohraničoval katastr River's Edge. Uprostřed čtvrti se nacházely dětské hřiště a basketbalový kurt obehnané silnicí. Všude byly rozesety značky, které zdejším obyvatelům poskytovaly pocit bezpečí: POZOR DĚTI! ZPOMAL! či SOUSEDSKÁ HLÍDKA. Iluzi bezpečí ještě posilovaly zpomalovací prahy na silnici.

Na obloze svítil půlměsíc. Všude bylo ticho a liduprázdno, jen dvanáctiletý David pospíchal po chodníku k domovu. Vytáhl telefon, aby zkontroloval čas. Na displeji svítily číslice 0:13 – měl být doma už před více než dvěma hodinami. Modlil se, aby na něj rodiče nečekali. Strčil si ruce do kapes, aby si je zahřál. Na svůj věk byl malý a vychrtlý a za takovýchto chladných nocí nedostatek podkožního tuku pociťoval obzvlášť silně. Mrazivé noci byly pro začátek března v Západní Virginii typické. Kdyby na chvíli zpomalil, všiml by si, jak mu od úst stoupá pára.

Máma mě zabije, pomyslel si. Ozvěna jeho kroků se odrážela od skromných řadovek. Zaslechl podivné bzučení a podíval se na jednu z lamp, která se tyčila vlevo nad basketbalovým hřištěm. Poblíkávala

a měla na kahánku. Ulicí se prohnal poryv větru a zahryzl se Davidovi do tváře.

Představil si tátu s mámou, jak sedí u rozsvícené lampy v obývacíku a pijí kávu, aby vydrželi vzhůru, zatímco vymýšlejí, jak mu dají co proto. V duchu už skládal svou obhajobu: *Byl jsem u Maxe a poplakovali jsme se v lese za jeho domem... úplně jsem ztratil přehled o čase.* Nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Tohle je blbý,“ pronesl nahlas. Možná kdyby přece jen řekl pravdu, že se díval na film s Kristen Whiteovou, se kterou se mimo školu sotva vidí, rodiče by se na něj tolik nezlobili. Táta by určitě pochoopil, že neměl chuť předčasně ukončit večer s hezkou holkou. *Takhle to udělám,* pomyslel si. *Řeknu jim, že jsem se ocitl v osidlech lásky, ztratil jsem přehled o čase, a slíbím jim, že už to nikdy neudělám.*

David byl v půli cesty domů a byla mu čím dál větší zima. Vítr přinášel studený vzduch od řeky, která protékala kolem čtvrti. Slyšel hučení vody, ale nevěnoval mu pozornost. Stejně tak nevnímal cvrkání cvrčků a hlučné ukvákané symfonie rosníček. Jako dítě ze čtvrti River's Edge, která ležela mezi lesem a řekou, byl na zvuky divočiny zvyklý.

Odlepil oči od chodníku a pár stovek metrů před sebou spatřil jejich dům. Nevědomky kopl do plechovky od limonády, která se válela na chodníku, a když hliník zarachotil o beton, nervózně sebou škubl. V tu chvíli si uvědomil, že má takhle o samotě venku uprostřed noci strach. Ve většině domů se nesvítilo a okna pohlcovala temnota. Dvoupatrové řadovky měly světlé fasády, povětšinou v odstínech bílé a krémové, a černá okna vystupující z nevýrazného pozadí vytvářela groteskní iluzi dlouhých bledých tváří s prázdnýma očima. Od domova ho dělily už jen dva bloky domů. Konečně se mu trochu ulevilo.

Jenže pak noc prořál výkřik. Vyšel z domu napravo a David ztuhl hrůzou. Výkřik nezněl vztekle, jako kdyby se někdo hádal nebo se

něčeho lekl. Z tohohle zvuku Davida zachvátila panika. Dokonce ani když si jeho kamarád Billy zlomil ruku při fotbale, ho jeho vřiskot nevyděsil tak jako teď tohle. To, co právě zaslechl, byl křik dospělého, křik plný bolesti a *hrůzy*.

Uběhla zdánlivě celá věčnost, i když to nejspíš bylo jen pět sekund. David se vzpamatoval a podíval se na řadovky vpravo. Stejně jako v ostatních blocích, i tady šlo o čtyři spojené vchody. V žádném z domů se nesvítilo, s výjimkou toho nejzazšího. David se instinktivně skrčil a schoval se za ceduli s nápisem NA PRODEJ, která byla zasazena v předzahrádce domu sousedícího s tím, odkud se ozval ten výkřik. Pomalu vystrčil hlavu zpoza cedula a zahleděl se na dům.

Předzahrádka byla perfektně udržovaná a fasáda domu svítila čistotou. To ale o obyvatelích nic nevypovídalo – o zevnějšky domů v River's Edge se starali správci. David napíнал zrak, aby spatřil, co je uvnitř. Všechna čtyři okna zakrývaly těžké světlé závěsy. V přízemí byla úplná tma, ale z jednoho ze dvou oken v patře se škvírou v závěsech linulo podivné bílé světlo. Z těch pár dalších domů, kde se taky svítilo, vycházela spíše nažloutlá, teplejší záře, zatímco světlo v tomto domě bylo sterilně bílé jako v nemocnici.

Ve čtvrti panovalo naprosté ticho. David našpicoval uši a došlo mu, že už neslyší burácení řeky a že utichli i cvrčci. U silnice spatřil jakýsi pohyb. To se na jedné z předzahrádek objevil muž se psem. Díval se Davidovým směrem. *Musel ten výkřik slyšet*. S touto myšlenkou se Davidovi trochu ulevilo. Teď věděl, že tady venku není sám a že se nějaký dospělý možná brzy ujme situace.

Nocí se ozvalo další pronikavé zavřeštění. Křičel stejný člověk jako předtím, ale tentokrát déle a hlasitěji. Z jeho hlasu čiselo ještě více bolesti. David se rychle podíval na toho muže se psem a viděl, jak se nervózně a uspěchaně pohybuje. Bylo jasné, že ten výkřik slyšel. Jeho pes dokonce začal na Davida štěkat, ale muž zatahal za vodítko, aby přestal. Pak utekl z předzahrádky zpátky do domu.

„To jako fakt?“ zašeptal David nevěřicně. *Spíš měl zavolat policii*, pomyslel si. Rozhlédl se po sousedních domech, ale nikde se nesvítilo. *K neuvěření*.

Z domu se ozval další vyděšený mužský křik a tentokrát už obsahoval slova.

„Ne, proboha, to nemůžu udělat. Prosím! Do toho mě nenuť. Cokoli jiného, prosím,“ žadonil chraptivým hlasem. David viděl, jak se závěsy pohybují stíny a zakrývají světlo. Slyšel, jak se v pokoji něco roztříštilo. Znovu se rozhlédl, zda to nezasechl i někdo ze sousedů, ale zjevně byl sám. Dům na prodej byl úplně prázdný, takže odsud nemohl žádnou pomoc čekat.

Z osvětleného pokoje se ozývaly další zvuky. Něco narazilo na rolety a vypadalo to, jako kdyby byl někdo v pokoji přimáčkнутý proti oknu. Ozývalo se tlumené vrčení a hekání. David slyšel zvuky zápasu, pak spatřil, jak někdo odtáhl postavu od závěsů, aby s ní znovu třískl proti oknu, tentokrát s větší silou. Sklo v okně prasklo a nějaký muž zasténal.

„Dobře, dobře,“ řekl pak a po chvíli dodal: „Udělám to.“ David měl pocit, že slyší, jak muž kňučí, a pak zaslechl stejně trýznivý výkřik jako předtím. Bolestné vzdechy ustaly a vše ztichlo. David netušil, jak dlouho už sedí skrčený za cedulí, ale zdálo se to jako celá věčnost. Když jen pár desítek centimetrů od něj zaskřípal cvrček, uvědomil si, že už zase vnímá svět.

Netušil, co dělat. Nakonec ho napadlo, že vše řekne rodičům a oni zavolají policii. Určitě mu uvěří. Nikdy si nevymýšlel. Konečně se začínal uklidňovat.

Zrovna, když se chystal vstát, se přední dveře domu otevřely a ven se vypotácel muž. David se ani nepohnul.

Spatřil asi pětapadesátiletého proplešatělého muže. Na očích měl rozbité brýle s tenkými obroučkami. Po tváři mu tekla krev a kapala na bílou košili, kterou měl vytaženou z kalhot a u límce roztrženou. Kravatu mu někdo utáhl těsně kolem krku. Belhal se v trýznivé bolesti,

stěží udržel svou aktovku. David si všiml, že má na sobě černé oblekové kalhoty a společenské boty. Opatrně se šoural k malému SUV, které parkovalo na příjezdové cestě. Otevřel dveře spolujezdce a položil aktovku na podlahku. Pak dveře zabouchl. Pohyb byl pro něj tak náročný, že sebou škubl a popadl se za třísla. Ohnul se a opřel si ruce o kolena. Celý se trásl. O chvíli později se zhluboka nadechl, narovnal se a došel na stranu řidiče. David sledoval, jak ustrašeně nasedl. Očividně trpěl velkými bolestmi.

Auto nastartovalo a rozsvítilo světla. David si rychle uvědomil, že až muž vycouvá z příjezdové cesty, budou světla mířit přímo na něj. Vystřelil k nejbližšímu autu, které parkovalo na cestě o kousek dál, a skrčil se za ním.

Nehnutě seděl s rukama kolem nohou a tváří zabořenou do kola a chtěl jen, aby ten okamžik co nejdřív skončil a on mohl běžet domů a svěřit se rodičům. Slyšel, jak auto vyjelo na silnici jeho směrem, a když projelo kolem něj, s úlevou si oddechl.

Jenže pak uslyšel zaskřípání brzd. Vystrčil hlavu a spatřil, že auto zastavilo. Dveře řidiče se otevřely. *Ne, bože, ne!* pomyslel si David a srdce mu málem vyskočilo z hrudi. Muž ale z auta nevystoupil. Jen se z něj vyklonil a vyzvracel se na chodník. Pak si utřel obličej rukávem, vyplivl zbytky zvratků na zem a zase zavřel dveře. Okýnko u řidiče sjelo dolů a on z něj vyhodil něco do sousedovy popelnice na odpad. Pak auto konečně odjelo do temnoty.

David si utřel košili pot z čela a slzy z očí. Rozhlédl se a zjistil, že je stále jediným svědkem celé situace. Jakmile se přesvědčil, že je vzduch čistý, pomalu vstal. Kolena měl otláčená z toho, jak se dlouho krčil, a když se dal do kroku, bolela ho. Podíval se na dům, odkud muž vyšel, a spatřil, že světla uvnitř už zhasla. Namířil si to k domovu, když ho najednou přepadla zvědavost: musel vědět, co ten muž vyhodil z auta. Zastavil se a zavrtěl hlavou, jako by odmítal rozhodnutí, které právě udělal.

„Ale rychle,“ pošeptal sám sobě, když se otočil a kráčet k popelnici. Asi pět kroků od ní zpomalil s obavou, co asi najde. Opatrně k ní došel a podíval se dovnitř. Byly v ní dva pytle plné odpadků, které tam majitel zjevně nachystal k rannímu svozu. Na vrchu jednoho z nich byla ale igelitka smotaná do koule.

David na ni zíral a sbíral odvalu, aby ji vytáhl. Žaludek se mu opět sevřel, když si všiml tmavých skvrn na jejím povrchu. Hrůzou zavřel oči, ale jeho odhodlání zjistit, co je uvnitř, nepolevilo. Zhluboka se nadechl, otevřel oči a natáhl se pro tašku.

Sevřel mezi prsty její čistou část a vytáhl ji z popelnice. Podržel si ji před obličejem a zkoumavě si ji prohlížel. Uvnitř bylo něco bílého, co vypadalo jako kus papíru nebo ubrousku. David vzal růžek zmačkané tašky do prstů druhé ruky a opatrně ji roztáhl. Vypadl z ní chuchvalec sežmoulaných papírových utěrek potřísněných krví.

Krev Davidovi ulpěla na prstech. Rychle si je otřel o kalhoty. Znovu se zhluboka nadechl a předklonil se, aby si zkrvavený papír prohlédl. Když zmačkanou kouli z utěrek roztáhl, vypadly z ní na chodník dva předměty. David se k nim sklonil. Předměty byly pokryté zasychající krví, měly oválný tvar a docela hladký povrch, ale ve tmě bylo těžké určit víc.

David vytáhl mobil, aby si s ním posvítíl. Zaměřil světlo diody na předměty a najednou viděl, že jejich broskvově zbarvený povrch pokrývají drobné žilky. Jakmile mu došlo, co ve skutečnosti vidí, rychle vstal a pokusil se přemoci pocit na zvracení. (V hlavě se mu objevil obrázek z hodiny biologie, kterou měli minulé pololetí. Třída tehdy dostala pokyny, aby se při sledování výukového videa chovala dospěle.) Nepodařilo se mu to a vyzvracel se na ulici, jen pár desítek metrů dál od místa, kde se předtím dával onen muž. (Učitel zmáčkl tlačítko na DVD přehrávači a třída chichotajících se pubertálních šestáků uviděla obrázky mužských a ženských pohlavních orgánů.) David si utřel bradu a pomalu ustupoval od těch předmětů dál. Oči

měl rozšířené šokem a sotva popadal dech. (Třída při pohledu na varlata ve skleněných nádobách s formaldehydem znechuceně zaječela.) David dál couval od reprodukčních orgánů, které ležely na silnici mezi zakrvácenými ubrousky a zvratky.

Zrovna když se chtěl otočit, nacouval do někoho stojícího za ním a strachem vyvalil oči, když mu cizí ruka zakryla ústa, aby nemohl křičet. Adrenalin utlumil bolest z jehly, která se mu zabodla do krku. Ještě se stihl zakousnout do bledé páchnoucí ruky, ale svět se s ním začal točit a svaly mu ochably. Spadl na kolena a převalil se. V poslední vteřině vnímal jen zkaženou chuť v ústech a pak jeho smysly zahalila tma.

KAPITOLA 1

NOVÝ ZAČÁTEK

CESTA BYLA NA MNOHA MÍSTECH popraskaná a posetá výmoly z minulé zimy. Nebyla pravidelně udržovaná jako silnice ve městě, protože se táhla až za jeho hranice. Tyto vady jí ovšem neubíraly na kráse, ale naopak zdůrazňovaly její osobitost; tedy alespoň podle Bryana Stocktona. Opatrně řídil pronajatou stěhovací dodávku po hrbolatém terénu. V autě s ním jeli jeho manželka Ellie a šestiletý syn Derrick. Na podlážce pod Elliinými nohama spočíval jejich německý ovčák Clark. Bryan byl vysoký, zdravý třicátník, měl krátké tmavé vlasy, vousy stejné barvy a opálenou pleť. Jeho vystupování často působilo zastrašujícím dojmem, ale jakmile se usmál nebo se s někým pustil do řeči, působil přátelsky. Dnes měl na sobě modré džíny a bílé tričko a při řízení vystrkoval loket z okna.

Ellie byla jeho pravým opakem: drobná blondýnka s věčným zářivým úsměvem. Byla obdařena přirozenou krásou a jen zřídkakdy se líčila. Právě pro její přirozenost ji Bryan miloval ještě víc.

Derrick byl jejich dokonalou směsicí. Měl Bryanovy vlasy, atletickou postavu a výšku a Elliinu společenskou povahu. Ellie vždycky říkala, že se Derrick směje víc, než mluví, protože je tak bezstarostný. Rád lidi rozesmával, nejvíce tatínka.

Všichni tři se mačkali na předních sedadlech dodávky. Derrick seděl uprostřed a mezi koleny měl řadicí páku. Když před hodinou opouštěli svůj starý dům, pustili si v rádiu stanici, která hrála klasický rock. Z reproduktorů právě zněla píseň *That Smell* od Lynyrd Skynyrd.

*Láhve whisky a zbrusu nová auta,
dube, stojíš mi v cestě.
Až moc koksu a až moc kouře,
koukni, co se v tobě děje.*

Ellie byla ze stěhování nadšená. Z okýnka pozorovala stromy, jejichž listy prosvěcovaly sluneční paprsky. Viděla řeku vinoucí se podél silnice a věděla, že už se blíží cíli. Usmívala se a zpívala si s rádiem.

*Oooh, ten pach,
cítíš ten pach?
Oooh, ten pach,
zápach smrti kolem tebe.*

Derrick se podíval na tátu.

„Máma zpívá o prdu,“ zakřičel, aby přehlušil hudbu, a zasmál se. Ellie se na něj rychle podívala.

„To tedy ne,“ prohlásila. „Tahle písnička není o prdu, Derricku,“ řekla se smíchem. „Je o... dospěláckých záležitostech.“

„Já ti nevím, mně to taky docela zní jako o prdu,“ řekl Bryan a pobaveně se zašklebil.

„Já ti to říkal,“ vyhrkl Derrick a šťouchl do mámy se škodolibou radostí.

„No, jak myslíš,“ mávla Ellie rukou, když jí došlo, že je v menšině. Bryan a Derrick ji rádi společně škádli a ona byla ráda, že mají takové pouto. Bryan hudbu ztlumil, ale píseň hrála dál v pozadí.

*Anděl temnoty se nad tebou vznáší,
z paže ti trčí jehla.
Tak si dej ještě, šňupni si
a utop se v dalším drinku.*

„Máš radost, že se stěhujeme do nového domu?“ zeptal se Bryan a poplácal Derricka po koleni.

„Jo!“ vykřikl Derrick. „Přespíme tam už dneska?“ zeptal se.

„Jasně,“ odpověděla Ellie. „Do našeho starého domu se už nevrátíme,“ dodala a podívala se na Bryana s úsměvem plným naděje. Bryan její úsměv opětoval a pak se znovu soustředil na cestu. Za své krátké manželství už překonali mnoho překážek, ale právě teď byli zamilovaní jako nikdy předtím. Bryan ztlumil rádio ještě víc.

„Hele, koukejte,“ řekl a ukázal na mohutnou dřevěnou ceduli u silnice, na které stál nápis RIVER'S EDGE. Byla natřená nahnědo s písmeny v hořčicové barvě. Bryan odbočil na postranní cestu směrem, kterým ukazovala.

Na úzké silničce přešli zpomalovací práh a minuli značku POZOR DĚTI! ZPOMAL! Ocitli se v kruhu čistých a upravených domů. Minuli skupinu údržbářů zeleně, kteří sekali trávníky. Bryan se na ně usmál a zamával jim. Právě pocit sousedské soudržnosti se mu na River's Edge líbil nejvíc.

„Derricku, už vidíš náš dům?“ zeptala se Ellie.

„Ne! Kde je, mami? Já ho nevidím,“ odpověděl Derrick s očima na stopkách.

„Je támhle vpravo nahoře,“ řekl Bryan a ukázal tím směrem. „Až budeme vedle basketbalového hřiště, uvidíš ho přímo z mámina okýnka.“ Stěhovací dodávka se sunula po silnici rychlostí pětadvacet kilometrů v hodině. Blížili se k parku.

„Podívej na všechny ty děti v parku,“ ukázala Ellie. Děti různého věku tam bylo asi deset, lezli po prolézačkách a stříleli na basketbalový koš.

„Vidím je,“ vyhrkl nadšeně Derrick.

„Najdeš si tu spoustu nových kamarádů,“ pokračoval Bryan. „V takovýchto čtvrtích se každý stará o ostatní, víš? Rodiče hlídají všechny děti. Ale i na takových bezpečných místech se sem tam stane nějaká nehoda. Vzpomínáš si, o čem jsme se bavili – ten kluk a řeka?“ Podíval se na Derricka, aby se ujistil, že rozumí.

„Ano, tati,“ přikývl Derrick.

„A o čem jsme tedy mluvili?“ zeptal se ho Bryan.

„Mluvili jsme o jednom klukovi... jak spadl do řeky... a potopil se,“ odpověděl Derrick.

„Utopil se,“ opravil ho Bryan. V tu chvíli se ozvala Ellie.

„Stalo se to teprve minulý měsíc, Derricku. Jsem si jistá, že hodně místních je pořád ještě v šoku. Děti, které potkáš, budou možná pořád rozrušené. Snaž se pochopit, že přišli o kamaráda, a naslouchej jim, když s tebou o tom budou mluvit,“ radila Ellie. „Břeh řeky oplo-tili, ale nikdy tam nesmíš jít bez nás,“ dodala.

„Fakt skvělé, že se tohle stalo poté, co jsme tady koupili dům,“ zamumlal si Bryan pro sebe.

„Když jsem byla malá, jednu holku v naší čtvrti porazil nákladák,“ řekla Ellie. „Bylo to strašné. Jako by se v tu chvíli celý svět zastavil. Při této vzpomínce Ellie zírala do prázdna. „Ale za pár týdnů bylo všechno jako dřív. Je to součást hojení. Tragédie se může stát kdekoli. Musíme se z ní poučit a vyrůst, ale nesmí nás ochromit.“

Bryanovi se líbilo, že ho Ellie pořád dokázala překvapit. Žasl nad tím, jak je na svůj věk moudrá. Po všech špatných životních zkušenostech a sebeničení, které vytrpěla, skutečně respektoval veškerou práci, kterou vynaložila pro současný klid své duše.

Píseň na téměř neslyšitelném rádiu skončila a moderátor začal mluvit o tom, že toto léto bude v Západní Virginii rekordně deštivé kvůli velkému množství nestabilních bouřkových systémů. Bryan trochu zesílil zvuk, protože ho nepříznivá předpověď zaujala. Moderátor

ukončil vstup informací, že na jihu jejich regionu hrozí četné hurikány, silné bouřky a záplavy. Pak spustila reklama na místního prodejce aut a Bryan rádio zase ztlumil.

„Vypadá to, že tohle léto bude trochu pršet,“ řekl Bryan. Ellie a Derrick byli příliš zaujatí novou čtvrtí, aby se nechali vyrušit předpovědí počasí, a Bryana to vlastně také nijak neznepokojilo. Zastavil vedle hřiště a ukázal na jejich nový dům.

„Tady to je,“ prohlásil a zadíval se z Elliina okýnka.

„Jé, pojďme dovnitř,“ zakřičel Derrick. Ellie otevřela dveře a spolu s Derrickem vyskočili ven. Jejich pes je následoval. Bryan zacouval na příjezdovou cestu a pak vystoupil. Stínil si oči rukou a zahleděl se na jejich nový domov. Ellie a Derrick běželi po betonových schodech ke vchodovým dveřím.

„Ellie, nepotřebuješ náhodou tohle?“ řekl Bryan a zvedl ruku, v níž držel klíče od domu. Hodil je Ellie, která začala odemykat, zatímco on otevřel zadní dveře dodávky.

„Ujistěte se, že je vzduch čistý,“ řekl Bryan. Posadil se na podlahu dodávky a vychutnával si chvíli, než se bude muset pustit do práce.

„Vyžeňte všechny squatterry i za mě.“

„Moc se nezdržuj,“ řekla Ellie a vtrhla do domu spolu s Derrickem a Clarkem. Bryan seděl dál s tváří namířenou ke slunci. Zavřel oči. Všechno bylo dokonalé. Před dvěma lety tomu ale bylo jinak a on každý den děkoval Bohu, že to během krušných časů zvládl. Byl si dobře vědom toho, že mnoha jiným párům se to nepodaří. Byl vděčný, že má svou rodinu pořád ve svém životě. Napůl se ztrácel v myšlenkách, když ho polekal nějaký hlas.

„Stěhujete se, co?“ řekla starší žena. Rychle otevřel oči a podíval se, odkud hlas pochází. Na zahrádce u vedlejšího domu stála padesátnice a čekala na jeho odpověď.

„Ano, stěhujeme,“ odpověděl Bryan ženě, která byla skoro stejně vysoká jako on. Měla na sobě vyžehlené růžové kalhoty a zapínací

květovanou košili bez rukávů. Světle hnědé prošedivělé vlasy měla stažené do culíku a dívala se na něj laskavými očima.

„Jsem Bryan Stockton,“ řekl a vykročil k ní s nataženou pravicí.

„Holly Mercerová,“ odpověděla a potřásla si s ním rukou. „Žiju hned tady. Vypadá to, že jsme sousedi,“ řekla Holly a ukázala na svůj dům, který byl napravo od nového domu Stocktonových.

„Moc rád vás poznávám, Holly,“ prohlásil Bryan.

„Čím se živíte a kolik vás je, smím-li se zeptat?“

„No jasně. Máme tu mě, mou ženu Ellie, našeho syna Derricka a psa Clarka. Ellie je učitelka v mateřské škole Youthful Heart, ale na léto si vzala volno. Já mám údržbářskou a řemeslnickou firmu, která se stará o podniky a domácnosti po celé zemi,“ odpověděl Bryan.

„Tak to bude výhodné mít vás za souseda,“ řekla Holly s úsměvem. „Obě moje děti už jsou na školku moc staré, ale moje klimatizace to během letních veder s oblibou vzdává,“ pokračovala a Bryan se zachechtal. „Jste v této části Západní Virginie noví?“

„Ne, vlastně jsme se jen přestěhovali z jiné části města. Starý dům už nám byl malý a chtěli jsme víc místa.“

„No, tyhle domy sice jako velké jen vypadají, ale lidé jsou tu opravdu milí,“ informovala ho Holly, zatímco přehrabovala došlou poštu.

„Jakmile se trochu zabydlíme, budete muset přijít na kafe a povědět nám všechny místní drby,“ prohlásil Bryan.

„Mám sbírku drbů z posledních pětadvaceti let,“ uchechtla se Holly. „Například vaše sousedka z druhé strany – jmenuje se Maren –, ta má něco za sebou. Skutečnou tragédii.“ Bryan se rozhlédl a podíval se na dům, který s nimi sousedil zleva.

„Ano? A jakou?“ zeptal se.

„Trpí degenerativním onemocněním mozku. Myslím, že její strýček Ron říkal, že je to Huntingtonova choroba,“ spustila Holly. „Při tomto onemocnění začínají nervové buňky v mozku odumírat. Vůbec jsem o tom nic nevěděla, dokud mi to Ron nevysvětlil podrobněji. Pověděl

mi o tom všechno. V jejich rodině se to dědí a zjevně to každou další generaci postihuje v dřívějším věku. Diagnostikovali ji v dospívání, chudinku. Teď jí táhne na třicet, tuším.“

„To je hrozné,“ Bryan potřásl hlavou a zahleděl se na Marenin dům. Bezděky mu bylo té dívky, se kterou se ani nikdy nesetkal, líto.

„Kde má rodiče?“

„Matka jí zemřela a její otec, Ronův bratr, je pracovně v zahraničí. Popravdě byste ani nepoznal, že tu někdo bydlí. Neviděla jsem ji už přes rok. Myslím, že nemůže moc chodit ven. Ron se u ní co pár dnů zastaví, aby jí donesl, co potřebuje, a zkontroloval ji. Žije tu jen několik let. Chudinka dřív čas od času chodila ven, ale teď už vůbec. Byla tak hezká...,“ Holly se odmlčela, jako by se soustředila na dívčinu tvář ve svých vzpomínkách.

„To je ale hrozná situace,“ prohlásil Bryan, přičemž nevěděl, co říct dál. „Určitě narazím na jejího strýce, když tu pořád je. Zeptám se ho, jestli bych jim nemohl nějak pomoci.“

Vstupní dveře na verandě se otevřely zevnitř a vykoukla z nich Derrickova hlava.

„Tati, pojd' si prohlédnout náš dům,“ zakřičel.

„Už běžím,“ řekl Bryan a otočil se k němu.

„Nechci vás zdržovat. Celá vaše rodina má před sebou hektický den. Už vás nebudu připravovat o čas,“ pronesla Holly.

„Moc rád jsem vás poznal, Holly. Stavte se, kdykoli budete něco potřebovat,“ rozloučil se Bryan, otočil se a kráčel k domu.

„Já vás taky,“ odpověděla a vydala se ke své verandě. „Ještě mě napadla jedna věc, Bryane,“ otočila se. „Nevím, jestli jste slyšeli o té tragédii, co se tu přihodila minulý měsíc,“ spustila.

„Vím o tom. Ten chlapec, co se utopil v řece...,“ odtušil Bryan.

„Ano. Příšerná tragédie. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Viděla jsem toho kluka hrát si u řeky aspoň desetkrát – tak jsem to i řekla policii. Ale jedna nehoda nejspíš stačí, že? Chudáci jeho rodiče dali dům

k prodeji a hned se odstěhovali. Je to dům o kus dál po silnici s cedulí NA PRODEJ. Mluvím o tom jenom kvůli vašemu synkovi. Dávejte si na řeku pozor. Po nehodě tam zavedli nějaká bezpečnostní opatření, ale děti jsou prostě zvědavé,“ varovala Holly.

„Dáme na něj velký pozor. Díky. Moc rád jsem vás poznal,“ řekl Bryan. Holly mu pokynula hlavou a stoupala po schodech ke svým dveřím. Bryan ji sledoval z příjezdové cesty, byl vděčný za tak milou sousedku. Přemýšlel ale o té druhé, o Maren. Pohlédl na její dům. Očima putoval od vstupních dveří k oknu ve druhém patře. Zarazil se. Závěsy byly zatažené, ale byla mezi nimi malá mezera. Z tmavého pokoje ho sledovala nehybná silueta. Bryan si rukou zastínil oči, aby viděl lépe, ale v tu chvíli se mezera zatáhla.

Bryan vstoupil do nového domova a pořádně si ho prohlédl. Napravo byly schody do patra a nalevo obývací. Mezi nimi byla malá předsíň, která vedla na toaletu, k zadnímu vchodu a do suterénu. Bryan si uvědomil, jak je nový dům krásný. Záměrně koupili nemovitost vhodnou k okamžitému nastěhování, aby se nemuseli trápit s rekonstrukcí. Podlaha byla z tmavého dřeva a v obývacím pokoji se snoubila s krémovými stěnami.

Bryan pomalu přešel obývací ke dřevem obloženým dveřím do kuchyně. Na mramorové desce vedle dřezu uviděl ležet Elliinu kabelku. Nad dřezem bylo okno s výhledem do zahrady. Na rovné zemi byla postavena malá terasa, asi půldruhého metru široká, a za ní se zvedal strmý sráz zarostlý vysokou trávou. Nahoře Bryan spatřil kraj lesa. Představoval si, jak si Derrick s bandou nových kamarádů budou s bezstarostným smíchem hrát na bandity, kteří přecháží lesem. Usmál se a pak mu došlo, že vlastně neví, kde Derrick a Ellie jsou.

Vyšel z kuchyně do obývací a ocitl se v předsíni. Otevřel dveře na záchod, ale tam nikdo nebyl. Potom zkusil dveře do suterénu, ale světla byla zhasnutá, tak se ani neobtěžoval je tam jít hledat. Otevřel zadní dveře a vyšel na verandu podívat se, jestli třeba neprozkoumávají

zahradu. Ani tam nebyli. Clark štěkal z horního patra a Bryan se otočil s úsměvem na tváři.

Ellie a Derrick se krčili ve vestavné skříni v chodbě. Byla v ní taková tma, že Ellie viděla jen obrys Derrickova těla proti proužku světla, které dovnitř procházelo mezerou pode dveřmi. Pes vydal hlasitý povzdech a hlučně se mezi nimi přeskládal.

„Clark nás prozradí,“ pošeptal Derrick Ellie tak hlasitě, že za šepot by to mohlo považovat jen dítě.

„Pššt,“ zareagovala Ellie a vzápětí uslyšeli Bryanovy kroky, jak se k nim po schodech přibližují. Oba se s dětinským nadšením zachotali.

„Vylezte ven! Vylezte ven, ať už jste kdekoli,“ dobíral si je Bryan, když vystoupal do patra. Snažil se našlapovat po dřevěné podlaze co nejtišeji, ale jeho staré obnošené tenisky nebyly pro podobné plíživé manévry zrovna nejvhodnější.

„Nejsou třeba tady?“ přemýšlel Bryan nahlas, když trhl dveřmi do Derrickovy nové ložnice. „Ne, tady nikdo není,“ oznámil. „A co třeba tady?“ tázal se, když otvíral dveře do jeho a Elliiny ložnice. „Tady taky nikdo,“ prohlásil. „No, to znamená, že musejí být tady!“ zakřičel Bryan a prudce rozevřel dveře do koupelny. Ellie a Derrick seděli nehybně a škvírou pod dveřmi sledovali stíny Bryanových nohou v chodbě. V žilách jim pumpoval adrenalin.

„Asi proklouzli ven... radši se tam po nich půjdu podívat.“ Ellie a Derrick naslouchali vzdalujícím se Bryanovým krokům.

Po chvíli ticha Ellie promluvila.

„Myslím, že je pryč,“ zašeptala. V tu chvíli se dveře skříně rozletěly.

„Ne, není!“ Bryan zavrčel strašidelným hlasem a skočil po své rodině. Ellie nadšeně zavřískala a spolu s Derrickem se smála, když je Bryan popadl. Clark vyděšeně zaštěkal a utíkal pryč. Jeho drápy cvakaly po dřevěném schodišti. Bryan, Ellie a Derrick se se smíchem vykutáleli do chodby a váleli se po podlaze.